

Arrest

nr. 157 251 van 27 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 oktober 2015.

Gelet op de beschikking van 9 november 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat K. BLOMME.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1.1. Verzoekers vorige, tweede asielaanvraag werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 85 785 van 9 augustus 2012 omdat de door hem aangehaalde problemen en incidenten omwille van zijn etnische origine onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van het

Vluchtelingenverdrag of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming en omdat verzoeker het aangehaalde incident met fysieke geweldpleging niet aannemelijk maakt. Verzoeker toonde, zo werd geoordeeld, niet aan dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

1.2. In de bestreden beslissing, waarbij verzoeker in het kader van zijn huidige derde asielaanvraag opnieuw de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt vooreerst benadrukt dat verzoekers vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing en deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Aangezien verzoeker in het kader van onderhavige derde asielaanvraag enerzijds volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet bewezen werden beschouwd, mag er, zo luidt de bestreden beslissing, van hem worden verwacht dat hij nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van zijn vorige asielaanvraag incorrect is en hij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker brengt echter, aldus de commissaris-generaal, geen dergelijke elementen naar voren. Met betrekking tot de problemen die verzoeker in zijn land van herkomst zou hebben gekend met medeburgers en medewerkers van de ordediensten omwille van het feit dat zijn vader een zigeuner was, naar aanleiding waarvan hij zijn land van herkomst zou zijn ontvlucht, zoals hij dit in het kader van zijn vorige asielaanvraag uiteenzette, blijkt, zo wordt vastgesteld, uit het administratief dossier dat verzoeker hierover naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen heeft afgelegd, noch nieuwe documenten heeft neergelegd. Verzoeker beperkt zich integendeel, zo stelt de commissaris-generaal, louter tot een verwijzing naar deze asielmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, en die door het Commissariaat-generaal en door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ongegrond en deels ongeloofwaardig werden bevonden. Aangaande verzoekers nieuwe verklaringen dat mensen in militaire uniformen, vermoedelijk medewerkers van het Oekraïense leger, vijf of zes keer bij zijn moeder in Odessa langs kwamen op zoek naar hem, om hem mee te nemen naar het leger opdat hij naar het front zou worden gestuurd, en dat zij hierbij geen convocaties achterlieten en dus ook op niet-officiële wijze zouden rekruteren, wordt opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat na grondig onderzoek door de documentatiedienst Cedoca geen enkele informatie kon worden teruggevonden over het bestaan van eventuele niet-officiële gedwongen rekruteringen in Oekraïne. Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op niet-officiële wijze door het leger zou worden gemobiliseerd, aldus de commissaris-generaal die voorts opmerkt dat er geen aanwijzingen voorhanden zijn dat verzoeker inmiddels officieel door het leger werd opgeroepen om als reservist te worden gemobiliseerd. Wat verzoekers vrees betreft om (in geval hij alsnog in aanmerking komt) door het leger naar het conflictgebied in de oostelijke Donbas regio te worden gestuurd, wordt er o.a. op gewezen dat internationale bescherming omwille van weigering tot het vervullen van verplichtingen als dienstplichtige of als reservist slechts kan toegekend worden omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. In casu dient, aldus de commissaris-generaal, te worden geoordeeld dat door verzoeker geen overtuigende elementen worden aangehaald om omwille van een van deze redenen internationale bescherming toe te staan. De commissaris-generaal merkt op dat gelet op verzoekers verklaringen en zijn verklaring dat hij zelf niet wil gaan strijden in het kader van het huidige conflict om zijn land te verdedigen, verzoeker eerder blijkt geeft van opportunisme in zijn hoofd in plaats van fundamentele gewetensbezwaren of een onoverkomelijke afkeer van geweld en wapens in een militaire context. Er kan, zo wordt geoordeeld, niet besloten worden dat de door verzoeker opgegeven redenen om geen gevolg te geven aan een eventuele oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen om gevolg te geven aan een eventuele oproeping. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld, aldus de commissaris-generaal die met betrekking tot verzoekers vrees om zelf gewond te raken opmerkt dat dit een motief is dat ingegeven is vanuit een louter persoonlijk belang en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het ligt, zo stelt de commissaris-generaal, in de bevoegdheid van een staat om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch een reëel risico op het

lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming, aldus de commissaris-generaal die voorts laat gelden dat wat verzoekers verwijzing naar de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer betreft, het Commissariaat-generaal zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of om te besluiten tot de toekenning van subsidiaire bescherming, hetgeen, zo luidt het, aansluiting vindt bij het standpunt van UNHCR. Tot slot wordt gesteld dat de veiligheidssituatie in de provincie Odessa niet van die aard is dat burgers er actueel een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of algemene verwijzing naar de situatie in het land/regio van herkomst volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op vernoemd artikel.

Het door verzoeker als bijlage aan zijn verzoekschrift gevoegde en in de bijgevoegde inventaris als "militair boekje verzoeker" aangeduide document is niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat het conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging wordt genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud van het stuk (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)). Bovendien betreft het geen origineel document, doch slechts een kopie ervan. Aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën wordt echter geen bewijswaarde gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

Dergelijk algemeen en weinig of niet ernstig verweer is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, te ontcrachten.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 oktober 2015, verwijst verzoekende partij naar de argumenten in haar verzoekschrift die een antwoord bieden op de beschikking.

Verzoekende partij beperkt zich tot een loutere verwijzing naar de argumenten in haar verzoekschrift, die volgens haar een antwoord bieden op de beschikking, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 26 oktober 2015 opgenomen grond. Ze brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Oekraïne.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig november tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS